

Nagypapa titokzatos ládája

Egyszer volt, hol nem volt, élt egyszer egy kisfiú, akit úgy hívtak, hogy Makaramuki. És volt neki egy barátja: a Beszélő Szék.

Attól a naptól, hogy megérkeztek Messzifalvára, egyre melegebb lett az idő. Ez kezdetben senkit sem zavart, hiszen a nyárban az a jó, hogy melegen süt a Nap. Ám amikor olyan hőség lett, mint Afrikában, mindenki megelégtelt a napsütést. Az emberek és az állatok behúzódtak az árnyékba, de szegény növényeknek senyvedniük kellett a forróságban. Hiába öntözte Nagypapa a kertet, kókadtak, száradtak a virágok, zöldségek.

Ám ahogy mondani szokták: semmi sem tart örökké. Egy nap Makaramuki arra ébredt, hogy valami kopog az ablakpárkányon.

– Kop, kop... kop-kop-kop. Majd egyre gyorsabban: – Kop-kop-kop-kop, kop-kop-kop-kop... Zuhogni kezdett az eső.

– Úgy tűnik, ma lőttek a labdázásnak – nézett ki Makaramuki az ablakon. Kiballagott a konyhába reggelizni.

– Szia, Nagymama! Szia, Nagypapa! Mit csinálunk ma? – kérdezte.

– Végre esik az eső! – örvendezett Nagymama. – Nagyon hiányzott már a növényeknek. Amíg megfőzöm az ebédet, felmehetnétek a padlásra rendet csinálni.

Makaramuki majdnem félrenyelte a müzlit:

– Éljen! Felmegyünk a padlásra! – örvendezett tele szájjal. Még sosem járt a padlásra, jobban mondva, semmilyen padlásra nem járt még, hiszen a lakásukban, a Városban, felül csak a mennyezet volt.

„Biztosan sok érdekes dolog rejlik ott fenn!” – nézett a magasba, a diófa padlásfeljáróra.

Nagypapa fogott egy vaspálcát, beakasztotta a szerkezet karikájába, rántott egyet rajta, és – zsupsz! – letekeredett a felfelé vezető falépcső.

– Ilyen sötét van ott? – bámult Makaramuki megszeppenve a magasban ásító fekete lyukra.

– A padlásra bizony sötét van – mosolygott Nagypapa –, de azért találták fel a világot, hogy ilyenkor is lehessen látni.

Felkapcsolta a világítást, és a padlás így már egyáltalán nem tűnt félelmetesnek. Sőt, ahogy felért, Makaramuki szeme-szája nagyra nyílt a csodálkozástól. Azt sem tudta, hova szaladjon először.

Nagypapa szenvedélyes gyűjtögető volt, soha nem dobott ki semmit és mindenféle kincset, kacatot felhalmozott. Ahogy Makaramuki végignézett a hosszúkás helyiségen, színes, régi bútorokat látott a túlsó végében: a sötétbarna kisszekrények mellett megfáradt, támlás székek néztek farkasszemet három lábon egyensúlyozó testvéreikkel. Egy öreg falétra előtt különböző formájú virágcserepek tornyosultak. Egy másik sarokban kartondobozok emelkedtek egészen a tetőig. Nem messze tőlük kopottas hintaló pihent, fóliával letakarva. Odébb félkerekű férfibicikli szomorkodott rozsdás küllőkkel. Egy műanyag ládában rengeteg dió várta, hogy feltörjék... Egyszóval annyiféle érdekes holmi hevert szanaszét, hogy felsorolni sem lehet.

A Beszélő Szék is csak nézett, hiszen még ő sem járt soha padlásra. Ahogy körbe-körbe tekintgetett, egyszer csak hatalmas zöld láda vontta magára a figyelmét.

– Odanézz, Makaramuki! Egy igazi faláda! – mutatta izgatottan. Odaszaladtak, és körbecsodáltak. De volt is mit nézni azon a ládán! Az eredeti, sötétzöld színét ugyan megkoptatta az idő, mégis méltóságteljesen terpeszkedett a tetőablak alatt. Akkora volt, hogy Makaramuki kétszer is belefért volna. Mindegyik sarkát patinás vasalat díszítette, oldalán pedig óriási kulcslyuk nézett rájuk titokzatosan. Gyorsan lesöpörték róla a felesleges kacatokat, de hiába próbálgatták, nem tudták felemelni a tetejét. Be volt zárva. A nagy kulcslyuk halkán kuncogott magában.

– Nagypapa! Ki tudod nyitni ezt a ládát?

– Sajnos, már rég nem találom a kulcsát, valahová elkeveredhetett
 – jött a válasz a padlás túlsó végéből. Nagypapa ki sem látszott egy porfelhőből, akkora dérrel-dúrral takarított. – Már évekket ezelőtt elveszett... hancil – tüszentett egy nagyot. – Arra sem emlékszem, mi lehet benne.

– Húú, biztosan valami kincs! – súgta a Beszélő Szék. – Azt hal-
 lottam, az ilyen szép ládákban mindig valami kincset tartottak.

Makaramuki végignézett a padláson és a rengeteg, egymás he-
 gyén-hátán bukdácsoló holmin.

– Itt aztán soha nem találjuk meg a kulcsot – mondta lemondóan.

A Széknek azonban támadt egy ötlete:

– Beszélő szék megint megpróbáltam azt a kulcsot. Talán olyan kicsi volt, hogy nem látszott benne.

Mire gondolhatott a Beszélő Szék?

Épp akkor Makaramuki megpróbálta megtalálni a kulcsot a padláson. Ezt látta Nagypapa ott ücsörgeni mindenkor.

– Hová mentek az a csunya kulcsokkal? Ig, csak hogy az szék... megpróbáltam, de ha Nagypapa egyszer rábukkan a kulcsra azt, majd nem lehetek boldogok. Így Beszélő a kulcsot a padlára dobta. Nagypapa megpróbálta megtalálni.

Téged is vár Makaramuki mesevilága!

– De jó, hogy megvan a kulcs. Nagypapa megpróbálta megtalálni.

– De jó, hogy megvan a kulcs.

Beszélő, mint mindenkor, mindig a székében ücsörgött, egy csomóval beledobott megpróbált az a kulcs kulcsot. Nagypapa megpróbálta megtalálni, majd megpróbált megtalálni a padlára. Nagypapa megpróbált megtalálni a kulcsot. Nagypapa megpróbált megtalálni a kulcsot. Nagypapa megpróbált megtalálni a kulcsot.

– Ha kulcsot, akkor az kulcsot. – mondta megint Nagypapa. Nagypapa megpróbálta megtalálni a kulcsot a padlára, majd megpróbált megtalálni a kulcsot a padlára. Nagypapa megpróbált megtalálni a kulcsot a padlára. Nagypapa megpróbált megtalálni a kulcsot a padlára.

– Ha jó, az jó – gondolatban benne Makaramuki. Nagypapa megpróbált megtalálni a kulcsot a padlára, majd megpróbált megtalálni a kulcsot a padlára. Nagypapa megpróbált megtalálni a kulcsot a padlára. Nagypapa megpróbált megtalálni a kulcsot a padlára.

Ezt mondta Nagypapa, de a kulcs nem volt benne a székben, csak benne ücsörgött, mint egy csomóval beledobott megpróbált megtalálni a kulcsot a padlára.

